16/04/2019

«Όσο με ωφέλησαν οι αρρώστιες, δεν με ωφέλησε η άσκηση που σαν Μοναχός έκανα τόσα χρόνια»

/ Αγιορείτικα

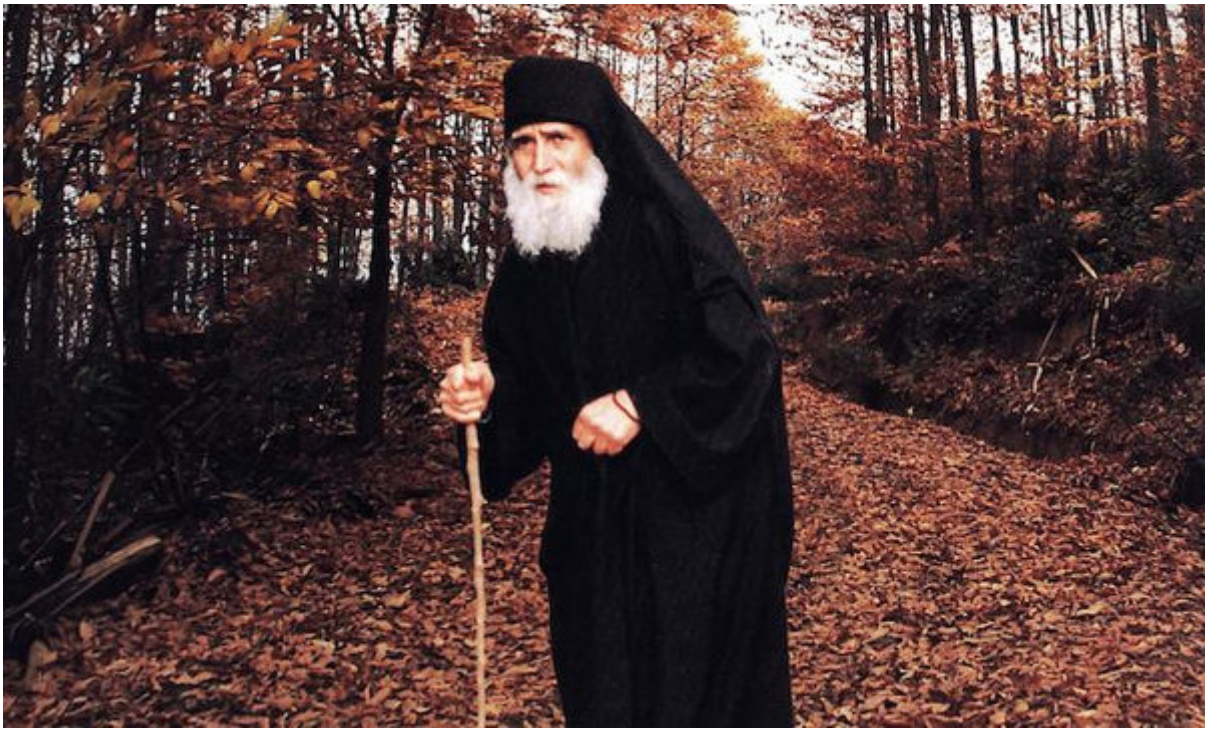

Έλεγε με την πλούσια βιωματική του χάρη ο πολύαθλος Γέροντας: «Όσο με ωφέλησαν οι αρρώστιες, δεν με ωφέλησε η άσκηση που σαν Μοναχός έκανα τόσα χρόνια». Πόση αλήθεια, παρηγοριά δίνουν αυτοί οι βιωματικοί λόγοι του πολύαθλου Γέροντα, στους πολλούς πονεμένους των άστατων καιρών μας !

Προαισθάνθηκε από καιρό το τέλος του και αφού είδε και απόειδε πως λόγω της επιδεινώσεως της υγείας του δεν μπορούσε να επιστρέψει στο πολυαγαπητό του Περιβόλι της Παναγίας, έδωσε στις Μοναχές που τον υπηρέτησαν ολοκάρδια τις τελευταίες του νουθεσίες κι εντολές για την εξόδιο Ακολουθία του και την ταφή του. Προσευχόμενος συνεχώς, ψάλλοντας, δοξολογώντας τον Θεό, κοινωνώντας των Αχράντων Μυστηρίων, μέσα από πόνους αλλά κι έκδηλη ειρηνικά χαρά, τελείωσε ο μακάριος Γέροντας Παίσιος τον θεάρεστο βίο του, επικαλούμενος τη γλυκειά του Παναγία. Εκοιμήθη εν Κυρίω στις 12 Ιουλίου στις 11 το πρωί του 1994.

Στο Άγιον Όρος εορτάζετο η μνήμη των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου. Κατά την επιθυμία του η κηδεία του έγινε από τον Ιερέα της Μονής και την

αδελφότητα. Η κατά τον μυροβόλο συναξαριστή στην αφάνεια μυστικότητα και αδοξία, ήταν παντοτινές οι μεγάλες του αγάπες. Μετά τρεις ημέρες όταν έγινε γνωστή η εκδημία του στον κόσμο, ένα συγκινημένο, κατανυγμένο, ωφελημένο κι ευεργετημένο πλήθος, βρέθηκε να προσκυνεί τον τάφο του μετά θερμών δακρύων ευχαριστίας.

Το ίδιο και το ταπεινό Κελλάκι του της Παναγούδας στο Άγιον Όρος όπου βρέθηκε η ιδιόχειρη κατά κάποιον τρόπο πνευματική του διαθήκη: «Του λόγου μου, ο Μοναχός Παίσιος όπως εξέτασα τον εαυτό μου, είδα ότι όλες τις εντολές του Κυρίου, τις παρέβην, όλες τις αμαρτίες τις έχω κάνει. Δεν έχει σημασία εάν ορισμένες έχουν γίνει σε μικρότερο βαθμό, διότι δεν έχω καθόλου ελαφρυντικά, επειδή με έχει ευεργετήσει πολύ ο Κύριος. Εύχεσθε να με ελεήσει ο Χριστός.

Συγχωρέστε με και συγχωρημένοι να είναι όσοι νομίζουν ότι με λύπησαν. Ευχαριστώ πολύ, και πάλιν εύχεσθε. Μοναχός Παίσιος». Ετάφη πίσω από τον Ιερό Ναό του Οσίου Αρσενίου του Καππαδόκη. Τα δάκρυα των προσκυνητών του τάφου σύντομα τους φέρνουν ανείπωτη χαρά, αφού των Οσίων ο θάνατος αποτελεί πηγή ανεκλάλητης ευφροσύνης κι εξαίσιας παραμυθίας. Στον απλό τάφο του υπάρχει μια μαρμαρόπλακα που έχει ένα ιδιόγραφο ποίημά του:

Εδώ τελείωσε η ζωή

εδώ και η πνοή μου

εδώ το σώμα θα θαφτή

θα χαίρη κι η ψυχή μου

Ο Άγιός μου κατοικεί

αυτό είναι τιμή μου

Πιστεύω αυτός θα λυπηθή

την άθλια ψυχή μου

θα εύχεται στον Λυτρωτή

να ’χω την Παναγιά μαζί μου

Ο ξύλινος Σταυρός του τάφου του στο Ησυχαστήριο των Μοναζουσών του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου στη Σουρωτή Θεσσαλονίκης, λιτά αναγράφει:

ΜΟΝΑΧΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΕΝ ΚΥΡΙΩ
ΤΗΝ 12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1994 ΕΤΩΝ 70